

Баща му напрати биволите в низината да пасат, после нарами носачката и изтича при берачите, които вече бяха напълнили кошниците си.

— Данчо, щом не ме слушаш, ще носиш носачката!

— Ще я нося!

Данчо пристъпи до носачката, обърна гръб, нарами дебелия въжен дръжка, напъна се и падна заедно с носачката. Берачите се засмяха, а Данчо едва не се разплака от срам. Разсърди се на сестра си, отрони шепа зърна и започна да я замерва с тях. Баща му го издебна, плесна го по ръката и го изпрати при биволите. Данчо се намръщи и бавно тръгна към низината. Препъна се в една дълга лозова пръчка, но не падна. От зашумените лози изкочи заек и заподскача наоколо. Данчо се развика:

— Заек, дръжте да го хванем!

Берачите оставиха кошниците и от всички страни пресрещнаха заека. Уплашеният дивеч направи няколко напущения и се блъсна в коляното на Данчовата сестра. Тя разпери престилката си и падна върху него. Други две жени ѝ помогнаха и уловиха заека жив. Данчо сметна, че той е, който е уловил заека и пак не отиде при биволите. Завързаха дивеча в една торба и го оставиха под голямата череша. Данчо остана до торбата да го пази.

Сестрата на Данчо се разпя, а берачите весело се запровикваха. Всеки обра по няколко реда и, преди да дойде време за почивка, бащата на Данчо извика:

— Стига, починете си, корабът се напълни. Данчо, докарай биволите да впрягаме!

Данчо нарами торбата и забърза. Излезе на брега на лозето и се опита да прескочи една малка трапчина. Краката му се хлъзнаха по тревата, той падна и изтърва торбата със заека. Връвта на торбата се заплете в десния му крак, развърза се, и заекът се измъкна и с пръгав скок се скри в лозето.

— Дръжте, заекът избяга! — развикаха се берачите, но не се впуснаха да гонят дивеча.